

Temps de guerra, temps de misèria

Jordi Domingo Calabuig

Per a començar diré que no. NO A LA GUERRA. Com a ciutadà d'aquest país i com a habitant d'aquest planeta he de dir que estic absolutament en contra. Potser seria més adequat dir radicalment en contra. O també dràsticament en contra, frontalment en contra, contundentment en contra, substancialment en contra, completament en contra... com podeu vore podria trobar tants sinònims com els nostres mandataris nacionals i internacionals han trobat per a la paraula guerra: estratègia de dissuasió, conflicte armat, acció bèl·lica, intervenció armada, utilització de la força, actuació militar. Per molt que ho disfressen, la guerra, la de sempre, la mateixa que tantes altres vegades ha sigut cruel i sagnant amb el poble i enormement beneficiosa per a uns pocs.

No estic a favor ni del senyor Bush, ni tampoc estic a favor del senyor Hussein, però sí estic amb el poble iraquí que com diu una cançó que he escoltat molt últimament és "*celui qu'on a punit deux fois, ici et puis là-bas*", és a dir, aquell que han castigat dues vegades, ací i allà. Maltractat al seu país i castigat pels estrangers.

De nou aquesta actuació se'ns ven -o millor dit, se'ns imposa- com a inevitable i necessària. Fins i tot, amb una hipocresia il·limitada se'ns diu que no sols és per garantir la seguretat planetària sinó del propi poble iraquí. Els motius? Des del punt de vista oficial està el tema de l'amenaça mundial, d'un líder boig amb armes biològiques, químiques i nuclears, descripció que s'acobla amb perfecció als dos màxims responsables d'aquest conflicte, no? Personalment puc afegir alguns altres motius: el petroli, el petroli i el petroli. Sí amics, als Estats Units se li acaben les reserves de petroli en les pròximes dècades, i és clar, cal solucionar el problema. Tant és així, que el cowboy texà Bush no ha dubtat en oferir als seus aliats una part del botí... així de clar, com feien els corsaris. I ho ha fet d'una manera oberta i sense cap indignació per

part de la comunitat internacional. La mateixa indignació que hauria de sorgir ara que es tracta de desarmar un país que va ser abastit d'armes pels propis nordamericans. Sí, la història també es repeteix en aquest cas. Bin Laden, Sadam Hussein són només alguns dels exemples d'uns personatges que els Estats Units tingueren com a aliats en altres creuades (antiga URSS i Iran, respectivament) i que després d'unes dècades cal tornar a la situació de submissió i obediència que han de demostrar davant d'aquesta potència arrogant i omnipotent. En poques paraules, aquest personatges són allò que anomenem vulgarment un gra en el cul.

El més trist potser és la situació en la qual estem ara mateix. El senyor Aznar amb un 80% de la població en contra de la guerra (i fins i tot, amb un 60% en contra de la guerra encara que la ONU ho diga) s'ha posat al costat dels forts. Al costat dels que trauen beneficis econòmics de les misèries humanes, la situació més deplorable i vergonyosa que podria suportar un ésser humà. I és ací on hem de reaccionar. No senyors presidents de les potències mundials de l'Occident, jo no participe de la seua decisió, jo no seré el responsable de l'enfonament d'un poble per als pròxims cent anys, de la mort cruel de 30.000 xiquets anualment, del fastigós botí d'or negre que pretenen Bush i els seus aliats, de la reactivació del negoci de les armes, de la violació dels drets humans més elementals, de la nova estratègia mundial del petroli, de la separació prepotent que imposen els països del primer món als altres... Sincerament com a habitant d'aquesta part del planeta mai m'he sentit representat per les vostres institucions, però ara més que mai renegue de la meua situació de ciutadà del primer món. Sí, aquesta guerra és la vostra, i només em resta per desitjar-vos que la mateixa misèria que ara sembreu us acompanye amb abundants collites fins a la fi dels vostres dies.